

futes ommetegi maeades. Ja Ewangeliumi õppe-
tajad teggid keelmata jutlust linnades ja maal.
Ja et kattoliki waimolik maawallitseja isse helde
olli, siis ollid ta temma ussolised allamad rahhul
ja ei tüllitanud keddagi.

Agga se keif läks ühhel hobil teiseks, kui Ertspii-
skop Wirmian wallitsema hakkas. Mi lohhe
kelas temma Ewangeliumi jutlust, pühakirja lug-
gemist ja maias ollemist kange nuhtlustega ähwar-
dades. Temma sundiad ajasid koerte, piitsade ja
mõdefadega surmani ehmatand Ewangeliumi usso-
lised kattoliki palwetele. Keif need kes wasto seisid
ja omma kallist usko ei tahtnud ärrawanduda,
woeti finni, wiisati hirmsate wangitornidesse kus
neid mitmesuguse waewaga pinati. Lapsed kisti
omma wannemate käest, wannemad laste keskest,
õdde omma wenna ja pruut peigmehhe kõrwas.
Üks häddakissendamine käis keif läbbi maa.

Mis Piiskop isse ei joudnud sedda teggid sadana
kawwaluse ja waljusega temma teendrid ja nou-
andjad. Oh kui ma sedda rāgin siis lõhkeb minno
südda tuhhande hawaga agga minna pean rātima,
ja olleks se ta minno surm."

"Oh armas emma," ütles noor wõõras ärge
waewage ennast, lasle surnud puhhata. Keige
förgem on lohhut moistnud ja pattust pöörjale
andeks annud."

"Agga minna pean töt tunnistama, se on üks
pattust pöörmise tüf, ja Issanda heldust kiitma,

ja ei woi selle jures omma lih hale mitte armo
anda. Teie, minno armsad, ollete wist keif pühhas
kirjas luggenud: Kui Iutidest wolletunnistusse
läbbi wagga usklik Tehwanus surma moisteteti, ja
se tigge rahwa hull tedda wälja wiis, kiwwidega
tedda furnuks wiiskama, pannid mõnningad omma
rided mahha ühhe noremehhe ette, nimmega Saulus,
kes neid hoidis, ja temmal olli mele hea selle
wagga mehhe surmast. Wadate nijuggune ollin
minna ta. Minna ollin Katolik, Saltzburgi linna
esfimeestest suggowössadest, kes keif kõwwad katto-
likid. Ja minnul olli heameel et Putteruse usso
rahwale jutlus armoõppetusest ja pühha kirri kelati,
watafin tiggeda rõömoga alnast, kui neid hulga-
liste wangi widi ja pärrisin igga pääw wangide
arro; sest teadke, minno omma poeg olli Ertspii-
skoppi tenistuses ja otsetui temma parrem kässi
selle hirmsa ammeti sees. „Oh, Issand, hüdis
temma, ja tõstis omma kustunud silmad ülles-
piddi, „ärä minne mitte lohtusse minnoga, sest
minna tunnen omma patto ja minno üllelohhus
on allati minno ees.“

„Oh, emma, eks sa tea, et kirjutud on: kui sinno
pattud werri punnaksed olleksid, siis peawad nemmad
lumme walgeks sama.“

„Jah, sinna wagga hingeke, agga meie pattud
on ta wägga sured. Issand hüdis laua omma
helde armoga, agga meie ei holineud sest, kunni ta
kõue-mürristamisega meie kõwwa süddamete wasto